

TATIANA JAGLOVÁ

MEDÚZA
NA PRVOM
POSCHODÍ

MARENČIN PT

*Káva je doliata.
O šálku oprieš únavu.
A nízko na perách
sa zavlnil
nespracovaný úžas.*

Zorica Horáková

Tatiana Jaglová

Medúza na 1. poschodí

Vzdala sa lásky, lebo bol Rus

MARENČIN PT

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia

u. fond
na podporu
umenia

© Tatiana Jaglová, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media, 2018

Design © Katarína Marenčinová, 2018

Jazyková úprava Sylvia Sachs

724. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0191-5 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0192-2 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0193-9 (ePub)

Nepozrie sa. Nie na dom. Radšej na smrek. Zvláštny strom. Keď sa s vetrom rozpráva, vie sa smiať aj plakať.

Napokon predsa len zaškúli na okno. „Díva sa! Zasa!“ Alica šomre, lebo vie, že ju nemôže počuť.

Bránka neškrípe, Alica ju včera naolejovala. Tvárnica-
mi vyložený úzky chodník pokrýva vrstva snehu. „Neod-
hrabem ju,“ zavrčí Alica. Medúza sa díva, no nepočuje,
okno na prvom poschodí má zavreté, je plastové, kvalita-
né, iba pred dvomi rokmi ho vymieňali. Tak ako ostat-
né. Celú vilu zateplili. Omietka je banánovo žltá, rámy
oblokov natreli nabordovo. Pekná vila. Dolu na prízemí
je honosná vstupná hala, akoby mala vítať návštevníkov
plesu. Zbytočne veľká, pomyslí si Alica vždy, keď stúpi na
krémové kachličky. Nenávidí ich. Každý deň aby zotiera-
la odtlačky topánok. Lebo stará vojde zakaždým priamo,
rohožku si ani nevšimne. Ona, Alica, si topánky poriadne
poutiera. Chlpatú rohožku kúpila, aby mala menej práce,
no Medúza ju ignoruje.

Odporný január, celý mesiac mrzne, čo znamená chlad-
nú izbu. Najmä Alicinu na prízemí, obrátenú oknom na
sever. Slnko sem nezablúdi, akoby mu Medúza zakázala.
Tej je dobre, izby má na prvom poschodí, jednu obrátenú
na juh, jednu na západ. Ostatné nepoužíva. Načo vôbec
potrebuje tolko izieb? Nuž, čo urobíš, keď je vila jej. Alica
je iba podnájomníčka, musí strpieť čokoľvek.

Pod štýlovou strieškou nad masívnymi vstupnými dverami strasie poprašok snehu z pliec, dôkladne vyšúcha podrážky čižiem o rohožku a strčí kľúč do zámku. Prsty má skrehnuté, sotva trafí. Prvá cesta, keď sa vyzlečie, povedie do pivnice, aby zistila, ako je nastavený kotol na kúrenie. Určite pridá plynu. Dnes je zvlášť uzímená. A nazlostená. Ba nie, skôr ubolená.

Spomenie si na tvár v okne, šedivé vlasy trčiace na všetky strany. Prečo sa nedá ostriať? Prečo si ich nefarbí? Peňazí má dosť. Medúza!

Pridala kúrenie, no izba zostáva chladná. Zapne elektrický radiátor a schúli sa k nemu. Keď sa jeho osem rebier zohreje, pritlačí sa k nim chrbtom. Rada by si uvarila čaj, no znamená to prejsť do ponurej kuchyne a tá je studensia ako izba. Vstane, vykutre z tašky pohodenej pri dverách čokoládovú tyčinku, rozbalí ju, blažene vdýchne lákavú vôňu a zahryzne sa.

Ako dnes si spomína na vlašajšok. Kráčala strmou ulicou hore, stále hore, v pľúcach ju štípalo, v prekrvnej slezine pichalo. Fúkalo, vietor ohýbal konáre, no keď skontrolovala číslo domu a podišla k bránke, stíchol, obrátil sa, uhol jej z cesty, prešmykol sa popri plote a odfúkhol hrst suchého lístia. Akoby jej zametal cestu. Usmiala sa. Pekný dom. Vlastne – vila. Bránka mala zložito kovanú vzorku, takú hustú, že sotva cez ňu videla záhradu. Zazvonila, čakala, no nič sa nedialo. Stisla kľučku, brána bola otvorená. Víjala ju hradba buxusov, okolo chodníka husté kríky odkvitajúcich žltých a červených ruží, pod múrom domu široký záhon modrých hortenzií. Alica vedela, že tie si vyžadujú špeciálnu starostlivosť, kyslú železitú pôdu, inak ich veľké parádne hlávky zružovejú. Vilu sčasti zacláňal urastený smrek, akoby verne strážil dom aj záhradu, no najmä okno na prvom poschodí. Drozdy, vyspevujúce podvečerné melódie, naraz stíchli. Neisto zastala, pozrela do horných okien. V jednom sa

pohla záclona, prsty ju odtiahli nabok, vynorila sa biela hlava zarámovaná tmou za okenným sklom. Chudá ruka zamávala Alici na pozdrav.

Podišla k hnedým dreveným dverám s oválnym zaskleným, no nepriehľadným okienkom. V strede bol menší otvor, len ako dvojeurovka, zrejme priezor. Keď sa ani po pár minútach nič nedialo, odstúpila, aby zdvihla zrak k prvému poschodiu. Tma. Parapety okien na prízemí sa honosili bujarými ružovými muškátmi. Znechutene sa otočila. Nemá rada muškáty. Tie nech si rastú v románe Babička. Taká starožitnosť: Ruže a hortenzie, to je iná káva, ale muškáty? Nevkus, uzavrela Alica.

Napriek kvetinovej výzdobe a veselému písaniu drozdov na ňu priedomie odrazu pôsobilo tiesnivo. Akoby bolo namalované na divadelnej opone. Keď sa zdvihne, uvidí čosi celkom iné. Zvrtla sa na odchod, no vtom sa jej za chrbtom ozval rezký hlas. Znel ako z plechového potrubia, odkiaľsi z hĺbky, nie pri nej, hoci postava so strapatými šedivými vlasmi natiahla ruku, aby ju chytila za plece. Medúza, napadlo Alici, mala by hneď zdupkať, veď ten, kto jej pozrie do očí, skamenie... spomenula si na mýtickú povesť. No letný dotyk kostnatej ruky ju zastavil. Stará pani, odetá v čomsi, čo pripomínalo indické sárí, naklonila hlavu nabok a usmiala sa. „Prišli ste kvôli podnájmu?“ Akoby mala namiesto hrdla hrdzavú rúru, pomyslela si, no strach ju prešiel. Zadívala sa na pery natreté decentným rúžom, neveľmi vráskavú oválnu tvár. Do očí jej však radšej nepozrela. Starenka natiahla chudú ruku, chytila Alicu za lakeť a posmeľovala ju, aby šla s ňou. Dala sa viesť, no trochu ustúpila, aby sa striasla dotyku. Dom mal zvláštny pach, akoby v ňom sušili kytice ruží. Všade bolo čisto a oproti chladu neskorého septembra celkom teplo. A útulne.

Alica sa neochotne vyzliekala, kúpeľňa bude určite ako chladnička, lenže sprchu potrebuje. Martin slúbil, že sa príde pozrieť na vodoinštaláciu, no bola to iba zámienka. Poprezerá pivnicu, kuchyňu, poklepe na radiátory v celom dome a Alica ho bude sprevádzať. Votrie sa tak konečne do Medúzinej izby a kým bude Martin prezerat radiátor, Alica si obzrie ostatné. Napokon – inštalatéra treba, v radiátoroch syčí, buble a Alica už niekoľkokrát varovala Medúzu, že môžu prasknúť. Keď sa Martinovi požalovala, ako jej je v dome zima, hneď navrhol, čo urobí. Pustila sprchu, kúpeľňu naplnila para, sotva si videla špičky prstov. Dnes mala dlhý a nie práve najpríjemnejší deň. Na kongres prišlo viac ľudí, než bolo nahlásených, miesta na sedenie nestačili. Darmo vysvetľovala riaditeľovi, že tak jej to nahlásili – a žiadosť v počítači potvrdila jej slová. Kongres farmaceutov tu mali prvý raz a riaditeľ sa bál, že o rok neprídu. A kto bude na vine? Pravdaže, Alica. Ako manažérke akcií sa jej darilo, doteraz s ňou boli spokojní, no keďže má hotel nervózneho majiteľa, stačí jedna chyba a jej pozícia bude neistá. Nahmatala uterák, načo ho len dávala dnu, teraz je celý navlhnutý a sotva dobrý na utieranie. Robí chyby, jednu za druhou, nemyslí dopredu, je čoraz roztržitejšia. Možno preto, lebo Martin je čoraz nervóznejší. Lenže odkedy sa sem nastahovala, neuplynul ani rok – a s Medúzou sa jej skamarátiť nepodarilo. Robila, čo mohla, no stará pani je uzavretá, nemá záujem o drobné službičky. Včera sa odvážila na prvé poschodie, aby jej ponúkla koňak, čo dostala od prezidenta farmaceutickej komory, lebo napokon všetky úlohy zvládla. Fúkalo, vietor lomcoval konármi smreka a tie hrozivo narážali do okien. Možno sa starká bojí a koňak jej dobre padne, chytila sa Alica príležitosti. Ani nevie, čo jej vlastne odpovedala, nerozumela, začula iba zavrčanie. „Koňak,“ zdôraznila a ráznejšie zaklopala. „Dnes je tak nevrlo, zima, chcela som iba...“ Ani nedokončila,

načo. Za dverami ostalo priam vesmírne ticho. Nuž áno, vie, že podnájom získala iba preto, lebo slúbila, že bude dom aj záhradu upratovať a starej panej nakupovať. Každý večer, keď prišla z práce, našla na kuchynskom stole lístok, čo má zajtra priniesť. Jedlo si Medúza varila sama, väčšinou na dva dni, v chladničke jej patrila horná polica a dolnú ponúkla Alici. V nedeľu kamsi chodila, Alica nevie kam, no vtedy riady v dreze neboli, možno jedla v reštaurácii. Napokon, Martin tvrdil, že starká je poriadne bohatá... Veď o to ide.

XXX

„Vieš, ako mi hovorí?“

Dagmar natiahne krk, podoprie si dlaňou bradu a pootvorí pery natreté načerveno.

„Medúza!“ Marlene nadvihne obočie, čaká búrlivú reakciu.

Z kuchyne zavanie vôňa kôpru, čašníik im práve nesie jedlo. Cez lavý lakeť má prehodenú modrú utierku. Pred obe dámy položí tanier s modrým okrajom. Na jednom je riadny kus vyprázaného rezňa so šalátom a opekanými zemiačikmi, na druhom losos v kôprovej omáčke s pečeným batatom. Vyčarí profesionálny úsmev, zaželá im dobrú chuť a zmizne.

Dagmar sa nedočkavo zahľadí do svojho taniera s lososom. Hodí okom na Marleninu porciu a pokrúti hlavou. „No toto!“

„No veru, Medúza!“ zopakuje Marlene, potešená z kamarátkinej reakcie, svoj tanier s voňavým rezňom si zatiaľ nevšíma.

„Ale nie,“ reaguje mlaskavo Dagmar, práve si do úst vložila kus lososa, výdatne namočený do omáčky. „Myslím ten tvoj rezeň. V tvojom veku... Teda v našom,“ opraví sa.

Marlene bez záujmu pozrie na rezeň a nespokojne pokrúti hlavou. „Asi sa ti tá prezývka celkom páči, možno by si ma aj ty tak nazvala...“

Dagmar sa nedočkavo venuje jedlu, no napokon predsa len zastaví ruku na polceste k hladným ústam a výrečne pozrie na Marlenine vlasy. „Nuž... ako by som mohla? Ale... berieš to ako kompliment, či ťa to našťvalo?“

Marlene sa zamračí a na chvíľu zamyslí. Mohla by od Dagmar očakávať, že vie, že pozná mýtickú Medúzu? Určite nie. Myslí si, že ide o tú vodnú, možno takú, čo ju pred pár rokmi poštipala v gréckom mori a potom ju odviezli do nemocnice s alergiou.

„Medúza, napriek tomu, že mi ublížila, je predsa pekný živočích. Taký priehľadný. Taká vodná víla...“ Dagmar spôsobne prekríži príbor na tanieri, utrie si opatrne krikľavo namalované pery obrúskom, aby si celkom nezmažala rúž. Chcela Marlene podpichnúť, no nie našťvať. Rýchlo zmení tému.

„Už ti opravili radiátory?“

Marlene otočí hlavu a hľadí cez okno na snehovú chumelicu.

„Keď ja tak nerada púšťam do domu cudzích ľudí!“

Pri stole sa znevrady zjaví čašník so znudeným úsmevom a jemným úklonom. „Nechutí, pani Marlene?“

Marlene si konečne všimne rezeň, ktorý už začína chladnúť. Zapichne doň vidličku a alpakovým nožom rázne zareže. Čašníkovu nevenuje ani pohľad.

Dagmar už dojedla, vytiahla z kabelky zrkadielko a prezerá si pery, či na nich ostal rúž, či nemá zájsť na toaletu prifarbiť sa. „Nerobila by som to,“ ozve sa pomstychtivo Marlene. „V našom veku sa netreba priveľmi maľovať!“ To máš za tú medúzu, pomyslí si spokojne.

Dagmar vloží zrkadlo do kozmetickej taštičky. Neveriacky sa zadíva na spokojnú kamarátku tvár. Nuž čo,

nech si ulaví. Dnes má evidentne zlý deň. Marlene sa konečne pustí do jedla, vidno, že jej chutí. Nezdvihne oči od taniera a Dagmar si ju zatiaľ prezerá. Mäkký béžový pulóver lichotí jej pleti. Dagmar uvažuje, či má viac vrások ako kamarátka, a smutne konštatuje, že jej tvár je takmer hladká. A pritom mala život oveľa ťažší, to sa musí uznať. Aj keď – komu sa za sedemdesiat rokov nenazbierajú ťažkosti? Každý si prejde po žeravom uhli...

„A čo, ty sa cítiš stará?“ naoko nevinne nadviaže Dagmar.

Marlene žuje, pokrčí plecami a uvažuje, prečo sa jej dnes priateľka tak hnuší. Možno pre pažravosť, možno preto, že je taká nafarbená, oči, obočie, aj na lícach má „zdravíčko“. Možno pre metelicu za oblokom a predstavu, aký neprijemný bude večer doma v chladnej vile. Naozaj treba niečo s tými radiátormi urobiť. Ale možno aj preto, že Dagmar tak ľahostajne prijala Alicinu prezývku a Marlene dúfala, že ju to rozčúli. Podobne ako ju, keď hanlivé pomenovanie prvý raz začula, schádzajúc dolu do kuchyne, a Alicia s kýmsi telefonovala. „Medúza už chrní...“ počula, hoci mladá hovorila potichu. Zišla opatrne, aby ju Alicia nepočula, a odrazu pred ňou nazlostene zastala. Mladej skoro vypadol mobil. Marlene jej ostro pozrela do očí, aby bolo jasné, že počula. „Da... dáte si aj vy čaj?“ jachtala Alicia. Marlene zasyčala ponad plece: „Nie, ja sa živím drzými ľuďmi a zapíjam ich vínom...“ Otvorila chladničku a vybrala fľašu bieleho.

„Má zmysel ignorovať svoj vek?“ prehodí ticho, akoby sama pre seba. Zabudla, že sa chcela na Dagmar hnevať. „Vieš, čo ma neskutočne rozčuľuje? Televízni moderátori... no vlastne aj novinári z printov... Čo stále hovoria? Dôchodkyňu zrazilo auto, dôchodcu napadli, dôchodca sa žaluje... A pritom, keď uvedú vek, tí ľudia často nemajú viac ako šesťdesiatpäť. A čo ak neberú dôchodok, ale ešte

pracujú...?“ Nie sme už ženy či muži, iba akési smeti... dôchodcovia.“ Zahľadí sa na svoju vráskavú ruku a hanblivo stiahne rukáv pulóvra až po prsty.

„Niežeby povedali pani Mária či pán Jozef. Kdeže! Pre nich je každý nad päťdesiat archeologická vykopávka, nehodná titulu pán alebo pani,“ pridá sa ochotne Dagmar. Ktovie, možno im prekážame. Veď celý národ neustále krmia informáciami, kolko na nás mladí doplácajú. Ale to, že rozkradli vybudovanú republiku, na to si nespomenú!“ Dagmar rozčúlene zvýši hlas, pri vedľajšom stole mladý pár prestal jesť a otočil k nim hlavy. Marlene sa na nich ospravedľujúco usmeje a plecami naznačí, že za to nemôže. „Mali sme sebestačné poľnohospodárstvo, vyvinutý priemysel,“ pokračuje Dagmar, stále zvýšeným hlasom. Marlene ju chlácholivo ťapne po ruke. „Áno, isteže, za našich čias bolo všetko lepšie, no možno aj preto, že sme boli mladé. Ostali nám spomienky na to, čo bolo pekné, a na zlé veci sme zabudli...“

Dagmar stíchne, spustí kútiky vráskavých pier natretých nevkusným rúžom. „Neverím, že to hovoríš práve ty,“ utrúsi.

V reštaurácii akoby sa ochladilo a zotmelolo. Marlene akoby sa v hrudi rozširovala prázdna studená diera.

„Ozaj, čo budeme robiť, keď zostarneme? Dagmar sa nevzdáva témy.

„Už sme zostarli,“ informuje ju Marlene. „Buď to prijmeš a starneš dôstojne, alebo tomu neveríš a potom... možno budeš šťastná, ale ostatným na posmech...“

Dagmar na ňu užasnuto hľadí. „Na posmech... Nie si trochu krutá?“

„Staroba je krutá, nie ja. Staroba je sklamaním... zo seba,“ odvetí smutne Marlene.

Obráti hlavu k oknu, metelica už zafúkala parapet do jednej tretiny. Díva sa na kôpku páperového snehu a naskočia jej zimomriavky. Kašle na to, či zostarla, či nie, má

iný problém. Je k Dagmar nepříjemná, protože sa doteraz neprestala báť? Stále nezvláda nepříjemné tušenie, že ju ktosi prenasleduje, aby jej ublížil. Ktovie, možno tá mladá? Nemala by ju vyhodit? Chrbtom jej prebehne mravčenie. Schúli plecيا a dlane si priloží k ústam. Už zas... Naliehavý pocit strachu jej zalieza až do kostí. Áno, aj oči mladých od vedľajšieho stola na ňu obviňujúco zazerajú... Odrazu sa cíti zle, pulóver ju pichá, hoci si odtiahne od hrdla rolák, nevie sa nadýchnuť. Z obeda, na ktorý sa tak tešila, jej je odrazu ťažko. Čašník šikovne zoberie zo stola a ponúkne kávičku. Dagmar uľahčene prikývne, Marlene sa akosi nevie prebrať, nezmôže sa ani na prikývnutie. Dagmar hľadá v kabelke vreckovku, používa stále bavlnené, dokonca ich škrobí. Marlene ani nevie, či škrob ešte predávajú. Nahlas sa vysiaha, čo Marlene konečne preberie. Nechtami si škrabká dlaň a nevie odtrhnúť pohľad od záveja na okne. Biela. Jej najoblúbenejšia farba-nefarba. Reprezentuje čistotu, nevinnosť, pre ňu i bezpečnosť. Dokonca aj na súd, ako advokátka, chodila v bielych kostýmoch, až kým jej Andrej, manžel, nepovedal, že už je na ne pristará. Lepšie by boli tmavšie, najmä sivé. Zamračí sa a pohľadom sa vráti k stolu, kde pribudli pôvabné šálky s kávou. Andrej! Z advokáta to dotiahol na politika. Prestáhovali sa do Prahy, keď sa formovala nová spoločnosť. Bol v parlamente ešte za Československa. Vo vtedajšom Federálnom zhromaždení takmer nikto nevedel, čo znamená byť politikom, lepšie to zvládali starí komunisti, ktorí si hneď zráтали, o čo ide a o čo onedlho pôjde. O privatizáciu. Niektorí možno mali aj ideály, ale tie ich rýchlo prešli, keď zavoňali peniaze. V druhých parlamentných voľbách v roku 1992 bol už Andrej významným poslancom, rýchlo sa vžil do novej úlohy, hneď vedel, kde je sever. Zákony o veľkej privatizácii, to bola jeho parketa. Keď jej doma rozprával, kto za čo lobuje, kto aké provízie zlizne za odporúčanie, až mu

od úst lietali sliny. Jej ponúkli viesť jednu z formujúcich sa nadácií, no odmietla. Vedela, že to znamená predovšetkým poslúchať sponzorov. „Niečo rozdelíš a niečo ti ostane za nechtami,“ nahováral ju Andrej. Nemožno predsa odmietnuť takú príležitosť. Áno, pomyslela si vtedy, možno by zostalo, možno by si polepšili, ale prinieslo by to aj ďalšie špehovanie, tentoraz najmä zo závidosti. Ona videla svoju príležitosť v spravodlivosti súdnictva, ešte aj v roku dvetisíc verila ideálom nežnej revolúcie, no postupne precitala a nádej zomierala. „Vieš, aká zlatá baňa je obhajovať mafiánov?“ spýtal sa jej raz večer pri pohári červeného nadšený Andrej. „Paráda! Za peníze v Praze dúm!“ plesol ju po pleci. Vyjavene naňho pozrela: Je to naozaj jej Andrej? Ten pracovitý a statočný chlap, ktorého tak obdivovala?

Zavrtela hlavou, aby odohnala spomienky. Prečo na to myslí aj teraz, keď sa už môže cítiť bezpečne? Vďaka sa napila kávy. V tejto malej útulnej reštaurácii s príjemným názvom Na vyhlíadke, neďaleko jej bratislavskej vily, ktorej okná pozerali smerom k Vysokej škole výtvarných umení, sa cítila najlepšie. Mäkké čalúnené kreslá, malé stolíky, dosť veľké na to, aby sa pri nich pohodlne naobedovali dve osoby. Má rada istotu a opakujúce sa situácie, ktoré zvláda. Tu vedia, že ony dve sem každú nedeľu prídu – a na stolík v rohu pri okne položia cedulku *Rezervované*.

Otočí oči k Dagmar, priateľkine pery sa pohybujú, vzrušene gestikuluje, no Marlene nevie, o čom hovorí. Akosi už nezvláda počúvať a zároveň rozmýšľať.

„Druhý raz sa ťa už pýtam, ako vyzerá tá tvoja podnájomníčka. Ohluchla si, alebo spíš? Nečudujem sa, veď keď zješ taký veľký rezeň, nevládzeš fungovať...“

Marlene zaostří na Dagmarinu tvár. Škoda, že má len túto jedinú kamarátku. Ide jej poriadne na nervy. Mala na to myslieť oveľa skôr. Treba sa obklopiť správnymi ľuďmi,

kým človek nezostarne, potom sa už priateľstvá ťažko nadväzujú. No v aktívnom veku žila v Prahe a okrem kolegov... Opäť nevníma Dagmar, vidí Prahu, Karlov most, po ktorom sa rada prechádzala, ich dvojizbový byt na Malej Strane, v krásnom starom dome. Podnájom, a poriadne drahý, no Andrej trval na tom, že bývať treba na dobrej adrese. Andrej. Vysoký, urastený, pevný, akoby sa nikdy nehrbil nad paragrafmi, nepresedel hodiny nad súdnymi spismi. Modrooký, plavovlasý, pri úsmeve sa mu pravý kútik zakaždým nadvihol vyššie ako ľavý. A jej sa hneď žiadalo vybozkávať ho.

Z myšlienok ju vyrušilo ticho, Dagmar urazene mlčí, pery má stiahnuté do červenej čiarky. Vyťahuje peňaženku a obzerá sa po čašníkovi. Marlene ju prudko chytí za obe ruky. „Prepáč, prepáč, dnes sa akosi necítim... necítim sa dobre, ide na mňa asi migréna...“ Dagmar spozornie, potiahne nosom a nechá ruky v Marleniných. „Ale veď ty migrénu nemávaš,“ oponuje, stále urazená. Marlene skloní hlavu a pokrčí plecami. Pohladí Dagmar po chrbte rúk, prst sa jej zastaví na obrúčke. Marlene obrúčku nemá. S Andrejom sa rozišli pred desiatimi rokmi a ona si vydýchla tak hlboko, až sa jej zdalo, že sa triasli aj múry bratislavskej vily. „Viem, čo si sa pýtala, len som... Vlastne premýšľam, ako tá potvora vyzerá.“ Kývne čašníkovi, objedná dvakrát deci suchého bieleho vína. Dagmar sa zavrtí a usmeje. Do reštaurácie vošla skupinka postarších mužov, striasajú z pliec sneh, dupocú čizmami, otierajú ich o rohožku, napokon si hlučne sadajú, odsúvajú stoličky, až škrípu o podlahu. Dagmar sa znechutene obzrie, Marlene vzdychne. Už ani tí starší nemajú móresy... Nie, ani táto reštaurácia už nie je, čo bývala.

„Teda... má asi tak stosedemdesiat centimetrov, je štíhla...“ Vraští obočie, uvažuje, čo by ešte povedala, „aha, má veľmi pekné nohy.“

„Vlasy? A tvár?“ zaujíma sa dychtivo Dagmar.

„Krátke, hoci teraz všetky nosia dlhé. Možno preto, že má pekný tvar hlavy a hustú hrivu. Takú tmavo blond, teda niečo prirodzené...“ pokúša sa opísať Alicu. „Vraj je manažérka v hoteli Tatran, veď vieš, ten nový pod Hradom.“

„Všetky sú dnes manažérky,“ odfrkne pohrdlivo Dagmar, „a ty vieš, čo to vlastne znamená? Recepčná, či čo?“

„Skôr taká vedúca, niečo vedie, nejaký úsek...“ uvažuje Marlene, „nejaké projekty, akcie,“ spomína si.

No Dagmar to už nezaujíma, čašník práve priniesol víno. Marlene zdvihne pohár, aby naznačila štrngnutie, no Dagmar sa stihla obrátiť k skupinke hlučných starých pánov, ktorí sa im vtierajú do pozornosti, aby im voľnou rukou zamávala. Aj oni zdvihnú poháre a obom ženám naznačia štrngnutie.

Marlene už vie, ako sa deň skončí. Ona odíde a Dagmar tu zostane. Jeden z pánov im práve objednáva ďalšie deci. Marlene rozčúlene vstane, prudko odsunie stoličku, až sa prevráti a tresne operadlom o dlážku. No ona si to nevšíma. Položí na stôl deväť eur, celú útratu aj s päťdesiatcentovým prepitným. Dagmar po nej prekvapene hodí okom, no celkom nevníma, že priateľka práve odchádza.

Vietor zosilnel a do tváre jej vmietol pichlavý sneh. Ako prejde domov? Rukavice si zasa zabudla, napokon – má to k bráne niečo viac ako päťsto metrov, ale v tomto počasí... Vopchá si ruky do vreciek staršieho kožucha, kde-tu prežraného moľami, no jednu musí hneď vytiahnuť, aby sa chytila plota. Mocný závan vetra ju k nemu pritlačí, nohy sa jej pokĺznu, prsty, zakvačené o pletivo, ju napokon zachránia. Bože, pomyslí si, ešte iba január. Treba prežiť aj odporný február a potom, možno v marci, konečne zmiznú tie vysoké záveje. Hoci ktovie. Nedávno si prečítala, že bude horšie. Lebo Američania skúšajú ovplyvňovať počasie. Alebo Číňania? Nie, určite Rusi. Tí vraj vyvinuli také silné elektromagnetické vlnenie, že môže spôsobiť zemetrasenie v krajine vzdialenej tisíc ki-

lometrov. A Američania zase HARP. A Číňania? No, kdeže by tí zaostali! Marlene vytiahne z vrecka aj druhú ruku a mocne sa chytí plota, aby si oddýchla. Pre metelicu nedovídi k svojej vile. Našťastie cestu pozná, inak by sa možno pustila opačným smerom. Často býva popletená. Keby jej dnes Alica ponúkla koňak, veru by neodmietla. Prečo ju vlastne nemá rada? Veď je celkom milá. A čistotná, čo je najdôležitejšie. No a napokon – prísť domov, kde sa svieti, je teplo a niekto si v kuchyni varí večeru je celkom príjemná predstava. Rúčkuje po plote krôčik za krôčikom, cesta jej pripadá nekonečná. Skrehnuté prsty už nevládku zovrieť pletivo. Len chvíľu si oddýchne, sľubuje sama sebe a oprie sa o plot. Zavrie oči, veru by si aj pospala. Kolená sa jej vnoria do záveja.

Preberie ju čísi nešetrný dotyk. Ktosi jej hučí do ucha, až jej z toho ide prasknúť hlava. „Sanitka...“ rozozná, čo jej hlas hovorí. Sily sa jej odrazu vrátia, rázne skríkne: „Čo? Nie! Nechcem!“ Mužská ruka jej odhrnie sneh z očí. Aha, veď je to jeden z tých, čo sedeli pri vedľajšom stole. Sám. A kde je Dagmar? Napokon, čo ju do Dagmar. Muž ju podopiera a vedie tam, kam mu naznačila skrehnutou rukou. Čosi sa jej snívalo, kým sedela v snehu. Čo to len bolo? Už vie, spomienka je jasná ako film v HD kvalite.

Zastala vo dverách rozospatá, nevedela rozlepiť oči, roztiahla si viečka prstami a vrchné podoprela palcom. Bosými nohami ťapkala po mäkkom koberci, a keď už držala kľučku záchodových dverí, začula z kuchyne hlasy: Mamin: „Určite jej to nikdy nepoviem. Nesmiem. Nejde to.“ Ženský neznámy hlas: „A nepovie jej to ani on?“ „Určite nie,“ ubezpečuje mamin roztrasený hlas prechádzajúci do šepotu. Neznámy hlas: „Veď aj on tým veľmi trpí. Ani nie kvôli nej, ale pre hriech, ktorý dievčina stelesňuje. Lebo je to vlastne jeho hriech.“

Mamin hlas: „A môj nie?“ Neznámy hlas: „Aj on bol pri tom. Neobviňuj sa. Ty si bola mladučka..“ Neznámy hlas

sa odrazu rozosmeje: „Bol s tebou neverný... vieš komu? Bohu!“

„Tu,“ ukazuje Marlene na bráničku. „Už som doma. Veľmi pekne ďakujem.“ Ani sa na neznámeho neobzrie, vojde a dôkladne bránku zaplesne. Kabelka! Má ju? Neokradol ju? Kľúče! Musel jej ich vybrať z kabelky, aby otvoril bránku. Ako je možné, že to nezbadala? Pozrela na skrehnutú ruku, drží v nej kľúče. Nemala by zájsť k lekárske? Čo za sprostosti sa jej v poslednom čase vynárajú v hlave? Čo ak trpí demenciou? Čo ak Alzheimerom?

XXX

Fúka, no nie sú to drsné pozdravy zo Sibíri, vietor znežnel, zmäkol. Zem odmrzla, mráz poprehadzoval hrudy. Alica hľadá záhon, odkiaľ by podľa Medúzinych inštrukcií mali vykuknúť krókusy. Vraj budú fialové, biele aj žlté. No v hrudách napuchnutej zeme sa zatiaľ nič nezelenie. Alica nemá nijaké skúsenosti s prácou v záhrade, no knihy si nakúpila. Práve zisťuje, aký rozdiel je medzi teóriou a skúsenosťami. V knihe videla krókusy už rozkvitnuté, prečítala si, ako ich treba hnojiť, ako polievať, no nič tam nebolo o tom, ako vyzerajú, keď vyliezajú zo zeme. V každom prípade – nič nesmie vytrhnúť. Burina, háda Alica, rastie neskoršie ako tie otužilé kvietky.

Dnes príde Martin. Odkedy opravil kotol na teplú vodu, má povolené návštevy. Dôkladne prezrel všetky miestnosti, okrem Medúzinho salónu, kam nesmie ani Alica. Atraktívna mestská vila, z konca devätnásteho storočia, dobre udržiavaná, zhodnotil spokojne dom. Alica robí všetko, čo sa jej nehnuší, aby sa Medúze zapáčila, no tá sa na ňu, odkedy sem prišla, ešte neusmiala.

Alica pomaly prejde záhradou, už vidieť škody, čo narušil dlhotrvajúci mráz. Ktovie, či sa kriky ruží spamätajú, hortenziám po tohtoročnej tuhej zime istotne odzvonilo.

Bude ich musieť vykopať a nasadiť niečo nové? Hádam by jej pomohol Martin. V rohu pod jedľou sa čosi belie, a sneh to nie je. Alica poďíde, skloní sa a usmeje. Snežienky. Tri trsy snežienok s veľkými optimistickými hlávkami. Akoby jej šepkali, že všetko bude v poriadku. No Alica by bola najradšej, keby všetko zostalo tak, ako je. Keby sa nemusela vtierať Medúze do priazne, vôbec netúži, aby ju adoptovala. No Martin tvrdí, že to je jediný spôsob, ako získať vilu. Marlene Burgerová. Nemecké meno. Martin na matrike zistil, že nemá nijakú rodinu. Priezvisko je po matke. Otec – vraj neznámy. Nijakí súrodenci, nijaké tetky a ujkovia. Ešteže má Martin všade známych a všetko zistí. Tamto im vybaví na oplátku, keď toto vybaví oni jemu. No dobre. Keby ju Medúza adoptovala, čo by mal z toho? Tlačil by na ňu, aby vilu predala? A jemu dala podiel? Pravdaže, ráta sa s tým, že Medúza otrčí tie kostnaté chodidlá... Hádam len Martin nechce, aby jej k tomu dopomohla?!

Zohne sa ku kvietkom, uvažuje, či ich natrhať a ponúknuť kyticu Medúze, no zarazí sa. Možno by ju vyhrešila. Medúza sa nevie dočkať, až jej záhrada rozkvitne, kedykoľvek sa stretnú, káže Alici, aby si hriadky dobre všimala. Vlasy má stále neskrotené, no tvár čoraz milšiu. Alica sa už nebojí pozrieť jej do očí. Pohľad má stará pani modrý a mäkký. Nedávno sa na seba zadívali, keď pili čaj, a starká akoby mala v očiach všetok smútok sveta. Hneď musela sklopiť zrak. Ešte to, aby si Medúzu obľúbila! Napokon, kým Martin nevyšiel s tými výmyslami, nemala zlé svedomie. No teraz je to čoraz horšie. Pozrie na hodinky – pol piatej. Načase, aby niečo pripravila. Obložené chlebičky? V chladničke sú aj dva krémeše, kúpila tri, aj pre Medúzu, ponúkla jej, no odmietla. Alica teda ten, s ktorým prešlapovala pred zavretými dvermi Medúzinej izby, zhltna sama. Martin prinesie víno, budú mať určite pekný večer. Alica uvažuje, ako sa obliecť. Nie príliš pekne, aby si nemyslel, že je z neho celá preč. Niečo